

Arrest

nr. 71 404 van 7 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 24 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-A. MINET en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 13 oktober 2011 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 8 november 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Ngwo (North West province). U behoort tot de Ngwo etnie.

U heeft uw biologische vader nooit gekend. Toen u 2 was, huwde uw moeder met M. A., die uw stiefvader werd. Hij was landbouwer. U ging dikwijls met hem naar de boerderij. Toen u 12 was begon hij u seksueel te misbruiken. U raakte zwanger van hem, en beviel op 28 juli 2007 van zijn dochter, N. 3 maanden na de geboorte van uw dochter – u was toen 15 - werd u naar uw tante (de zus van uw biologische vader) gestuurd om bij haar te wonen. Zij verkocht voedingswaren op de markt en u hielp haar hierbij. Enkele maanden nadat u bij haar was ingetrokken werd u seksueel benaderd door uw tante. U voelde u er aanvankelijk niet comfortabel bij, maar na een tijd werd u het gewoon. Op 20 mei 2011 werden u en uw tante door een klant van uw tante betrappt toen jullie seksuele betrekkingen hadden. Jullie werden door de peace forces naar het dorps hoofd gebracht, maar hij verklaarde zich onbevoegd, gezien de ernst van de daad. Daarom werden uw tante en u overgebracht naar het politiekantoor van Nkum. Jullie werden er in aparte cellen opgesloten. Uw tante verdween na een tijd en van één van haar medegevangenen vernam u dat zij uit de cel werd gehaald en dat zij wellicht omgebracht was. Een bewaker van het politiekantoor, die erg vriendelijk voor u was, kondigde aan dat u op 23 juli 2011 zou worden gedood. Tijdens de nacht van 23 op 24 juli 2011 haalde hij u uit de cel. Hij deed u handboeien aan en bracht u naar het woud. Hij deed de handboeien af en verkrachtte u. Hij toonde u daarop de weg die u diende te volgen en zei dat u nooit mocht terugkomen omdat men u zou doden. U begaf zich naar het huis van uw tante en op weg daar naartoe ontmoette u uw vriendin M.. Zij zei dat u meteen weg moest en dat u sister M., een blanke vrouw en vriendin van uw tante, moest vragen om hulp. U ging met M. naar sister M. en zij nam u dezelfde nacht van uw vrijlating te voet mee naar een plaats waar jullie de boot namen met onbekende bestemming. Jullie kwamen de volgende ochtend aan. In de plaats waar de boot aanlegde verbleef u 3 weken tot een maand met sister Mary. Zij nam u mee op een vlucht richting België. U kwam daar op 13 oktober 2011 aan en werd door de luchtvaartpolitie tegengehouden omdat u niet in het bezit was van enig document en ook de herkomst van uw vlucht niet te achterhalen viel. U vroeg op 13 oktober 2011 asiel aan (zie verslagen van de Federale Politie nrs. BN.5242/11 en PA/549/GC, beiden dd. 13 oktober 2011).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan het volgende worden opgemerkt over de geweldplegingen en het seksueel misbruik door uw stiefvader.

U stelde van uw 12de tot uw 15de regelmatig door uw stiefvader te zijn misbruikt (gehoor CGVS, p. 17). Het is echter bijzonder bevreemdend dat u uw moeder nooit zou hebben ingelicht over de geweldpleging en het seksueel misbruik door uw stiefvader. Bijzonder vreemd is met name dat u verklaarde dat u zwanger werd van uw stiefvader, maar tegen uw moeder nooit zou hebben gezegd dat het kind van uw stiefvader was (gehoor CGVS, p. 4 en 7). U zou uw moeder ook nooit hebben gezegd dat uw stiefvader een pijl naar u zou hebben afgeschoten, die in uw been terechtkwam, en waardoor u gehospitaliseerd diende te worden (gehoor CGVS, p. 7). U verantwoordde dat u uw moeder niet inlichtte door te stellen dat uw stiefvader ermee had gedreigd dat hij zowel u als uw moeder zou vermoorden als u haar zou vertellen wat er werkelijk aan de hand was (gehoor CGVS, p. 7). Dit komt weinig overtuigend over, omdat uit uw verklaringen blijkt dat u er klaarblijkelijk niet voor terugdeinsde om er bij uw stiefvader herhaaldelijk mee te dreigen dat u uw moeder zou inlichten [over de ware toedracht]. Indien uw stiefvader u werkelijk zo zwaar mishandelde en misbruikte, zou men niet verwachten dat u hem herhaaldelijk zou bedreigen om alles te onthullen. Immers, ermee dreigen dat u de waarheid zou onthullen, had enkel negatieve effecten voor u en zorgde er geenszins voor dat uw stiefvader de geweldpleging of het seksueel misbruik stopzette, doch integendeel. Bovendien is het des te meer bevreemdend dat u uw moeder niet inlichtte over het seksueel misbruik en geweldplegingen door uw stiefvader, omdat uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder vroeg wat er met u was, zowel in de periode dat u seksueel misbruikt werd als wanneer u een pijl in uw been kreeg (gehoor CGVS, p. 7). Bovendien blijkt uit uw asielrelaas dat de relatie tussen uw moeder en stiefvader erg conflictueus was (gehoor CGVS, p. 17), zodat u dan ook vrijwel zeker wist dat uw moeder uw kant zou kiezen wanneer u haar over het misbruik door uw stiefvader zou inlichten. Bedenklijk is ook dat u op een ander moment tijdens het gehoor beweerde dat u tegen uw moeder met geen woord repte over het seksueel misbruik door uw stiefvader, omdat u bang was dat uw moeder het niet zou stilhouden en u niet wilde dat ze het tegen uw stiefvader zou vertellen (gehoor CGVS, p. 17). Het komt volstrekt niet doorleefd over dat een meisje dat van haar 12de tot haar 15de (seksueel) misbruikt en mishandeld werd door haar stiefvader

niets tegen haar moeder zegt, omdat ze niet wil dat haar moeder het tegenover diegene die het misbruik pleegt zou onthullen. Daarom is het ook weinig overtuigend dat u tegen uw vriendin wel onthulde dat u zwanger was van uw stiefvader (gehoor CGVS, p. 4 en 5), vermits het risico dat een buitenstaander het zou onthullen even groot, zo niet nog groter was.

Eveneens merkwaardig is dat u in de vragenlijst van het CGVS verklaarde dat u problemen had met uw stiefvader en dat u daarom bij uw tante ging wonen (zie vragenlijst CGVS, pt. 6), terwijl u tijdens het gehoor door het CGVS volstrekt geen oorzakelijk verband legde tussen de problemen die u met uw stiefvader had en uw vertrek naar uw tante. Bovendien blijkt uit het gehoor door het CGVS ook niet dat uw vertrek naar uw tante op eigen initiatief werd genomen. Voor het CGVS verklaarde u zonder meer dat uw moeder u uw baby afnam en dat u naar uw vaders zus gestuurd (gehoor CGVS, p. 4) en elders stelde u dat uw tante u meenam na de geboorte van uw dochter en dat uw moeder hiermee instemde (gehoor CGVS, p. 7-8).

Bevreemdend is dat u noch in het gehoorverslag van de DVZ (pt. 11), noch in de vragenlijst van het CGVS (pt 6), die beiden op 21 oktober 2011 werden opgemaakt melding maakte van het feit dat uw stiefvader intussen overleden was, hetgeen u - volgens uw verklaringen voor het CGVS – nochtans op zondag 16 oktober 2011, toen u al in België verbleef, heeft vernomen (gehoor CGVS, p. 4).

Uw verklaringen over de geweldplegingen en het seksueel misbruik vanwege uw stiefvader, kunnen niet overtuigen.

Bovendien zijn uw verklaringen over het feit dat u een lesbische relatie had met uw tante en mogelijks zelf lesbisch geaard bent, volstrekt niet geloofwaardig.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u noch tegenover de Federale Politie op de luchthaven, noch in de vragenlijst van het CGVS melding maakte van uw lesbische relatie met uw tante, noch van uw eventuele lesbische geaardheid. Dit is bijzonder opmerkelijk, omdat uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u net hierom opgesloten werd (gehoor CGVS, p. 8) en vreest vermoord te worden bij terugkeer naar uw land van oorsprong (gehoor CGVS, p. 16). Toen u door de protection officer werd gezegd dat u hiervan nooit eerder melding maakte tijdens het eerste gehoor, antwoordde u dat ze het u niet vroegen (gehoor CGVS, p. 9). Hiertegen kan worden ingebracht dat u tijdens het gehoor door het CGVS spontaan vermeldde dat u een lesbische relatie had met uw tante (gehoor CGVS, p. 8), zonder dat u hierover een vraag werd gesteld. Uw repliek is dan ook geen afdoende verantwoording voor het niet vermelden van deze essentiële elementen en laat toe om de geloofwaardigheid van uw beweringen hieromtrent al bij voorbaat in vraag te stellen.

Daarenboven kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt over uw seksuele geaardheid. Op de vraag of u lesbisch bent, antwoordde u 'Dat is wat mijn tante en ik deden' en wanneer de vraag herhaald werd, antwoordde u 'Het is iets wat niet van mij is'. Wanneer de protection officer u vroeg wat u met dit laatste bedoelt, antwoordde u 'Ik weet niet wat ik moet zeggen. Je vroeg mij of ik lesbisch ben... ik zou zeggen 'ja''. Op de vraag wat het voor u is om lesbisch te zijn, antwoordde u 'Het woord lesbisch ken ik niet; ik kende het niet in mijn land. Ik hoorde het hier pas voor het eerst. Het is een vrouw die met een andere vrouw slaapt ; dat is het denk ik ' (gehoor CGVS, p. 9). Deze verklaringen over wat lesbisch zijn voor u betekenen zijn uitermate ontwijkend, vaag en incoherent. Wanneer gepeild werd of u in het verleden ooit gevoelens had voor of seks had met andere vrouwen, antwoordde u ontkennend (gehoor CGVS, p. 9). Op de vraag of u zich in de toekomst een relatie zag hebben met een vrouw, antwoordde u 'Ik wil het niet', maar op de vraag of u zich in de toekomst een relatie zag hebben met een man, antwoordde u dat u een slechte ervaring had met een man en dat u niet weet wat u wil, met een man of met een vrouw (gehoor CGVS, p. 9). Hieruit blijkt geenszins dat u kan stellen dat het hebben van een lesbische relatie in de toekomst de enige mogelijke optie voor u zou zijn.

U zei wel dat uw gevoelens tegenover uw tante veranderden in de zin dat u het gewoon werd. U verklaarde dat uw tante zei dat mannen niet goed waren en dat u daardoor werd beïnvloed (gehoor CGVS, p. 10). Nergens tijdens het gehoor door het CGVS gaf u echter enige indicatie dat u diepere gevoelens voor uw tante koesterde dan deze die men zou verwachten van een gewone relatie tussen nicht en tante. Evenmin maakte u melding van het feit dat u zich (seksueel) aangetrokken tot haar voelde.

Uit uw verklaring – en vooral de manier waarop u dit formuleert - dat u en uw tante betrappt werden tijdens 'this lesbian thing' (sic) (gehoor CGVS, p. 12), blijkt dat u er zich van distantieert, hetgeen weinig doorleefd voorkomt. U bleef herhalen dat u de woorden 'lesbisch' en 'lesbianisme' pas in België voor de eerste keer hoorde (gehoor CGVS, p. 8, 9 en 12) , maar het is opvallend dat u er tijdens het gehoor door het CGVS blij van gaf u deze woorden bijzonder snel eigen te hebben gemaakt, hetgeen andermaal weinig doorleefd voorkomt. U stelde immers dat in Kameroen geen benaming bestaat voor lesbianisme en men daar gewoon zegt 'een vrouw die met een vrouw slaapt' (gehoor CGVS, p. 9 en

12). Men zou dan ook verwachten dat u in die terminologie zou spreken, eerder dan termen te gebruiken die u tot voor kort volstrekt vreemd waren. U bleek overigens – op 1 homoseksuele man na – niemand te kennen die homoseksueel of lesbisch geaard is (gehoor CGVS, p. 13). Uw bewering dat u homoseksuele mannen zeer goed kan herkennen omdat ze oorkingen dragen, hun haar vlechten en praten en lopen als vrouwen, komt voor als een stereotypering door een buitenstaander. Bovendien komt het ongeloofwaardig voor dat homoseksuelen in Kameroen hun geaardheid dermate zichtbaar zouden 'etaleren', gezien het homofobe klimaat in het land.

Op de vraag wat er in de wet als strafmaat staat voor iemand die als lesbische of homo tijdens de daad wordt betrappt, antwoordde u het niet te weten en zei u dat ze gedood moeten worden (gehoor CGVS, p. 13). Nogmaals gevraagd naar de strafmaat, zei u het niet te weten (gehoor CGVS, p. 13).

Voor wat betreft de omstandigheden waarin u betrappt werd in de 'lesbian act' (sic) met uw tante, verklaarde u dat een klant van uw tante jullie betrapte in het salon (gehoor CGVS, p. 12). Gezien het taboe rond lesbianisme in Kameroen is het echter weinig geloofwaardig dat de deur van jullie huis niet gesloten was, vooral omdat uw tante verkoopster was, en deze klant in die hoedanigheid beroep op haar deed. Inzake uw detentie kan worden opgemerkt dat – ondanks uw bewering dat u gedurende 2 maanden (van 20 mei 2011 (gehoor CGVS, p. 14) tot 23 juli 2011 (gehoor CGVS, p. 8)) werd opgesloten – u niet in staat was om ook maar 1 naam van uw 6 medegevangenen te reproduceren (gehoor CGVS, p. 14-15).

Dit alles laat toe om de relatie met uw tante, uw lesbische geaardheid en uw daaraan gerelateerde vervolging te betwijfelen.

Voor wat uw beweerde verkrachting door een bewaker van de gevangenis betreft, kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

Een aantal van uw verklaringen stroken niet met het gedrag dat men van een verkrachter zou verwachten. Zo stelde u dat de man die u bevrijdde u handboeien aandeed en u daarna te voet door uw dorp meetroonde. U stelde dat jullie hierbij voorbij huizen kwamen en een beperkt aantal mensen tegenkwamen (gehoor CGVS, p. 16). Het is echter weinig overtuigend dat de man met een gehandboeide gevangene die hij uit de gevangenis bevrijd had door bewoond gebied zou lopen, gezien het risico op betrapting. Het feit dat u verklaarde dat het donker was, doet hieraan geen afbreuk, omdat uit uw verklaringen blijkt dat er voldoende licht was om jullie te voet door het dorp naar het bos te begeven. Daarnaast zei u tot 3 maal toe dat de bewaker u handboeien aandeed om u uit de cel te halen en u naar het bos te brengen, maar dat hij de handboeien uitdeed voor hij zich aan u vergreep (gehoor CGVS, p. 8, 15 en 16), hetgeen verbazing wekt, omdat men zou verwachten dat hij de handboeien pas zou verwijderen nadat het misbruik had plaatsgevonden, vermits het eerder voor de hand lag dat u zich zou verzetten en hij er belang bij had om uw bewegingsvrijheid te beperken. U ontkende verder dat de man u had bedreigd (hoewel hij een houten knuppel bij zich had) en verklaarde ook dat hij u na de verkrachting de weg toonde die u moest volgen, hetgeen bevreemdend overkomt voor iemand die even daarvoor geweld tegen u had gebruikt (gehoor CGVS, p. 16). Ook erg vreemd voor een verkrachter is dat hij u waarschuwde dat u beter niet terug kon keren, gezien men u zou doden omwille van uw misdaad (i.c. de betrapting op heterdaad met uw lesbische tante) (gehoor CGVS, p. 8 en 16).

Tevens zijn uw verklaringen voor het CGVS over de houding van de bewaker tegenstrijdig met deze die in de vragenlijst van het CGVS werden genoteerd. In de vragenlijst van het CGVS stelde u dat de politiemann die u vrijliet (bij terugkeer) zou vermoorden, omdat hij u bij uw vrijlating verkrachtte en hierdoor niet in de problemen wilde komen (vragenlijst CGVS, ptn. 4 en 5). Wanneer u echter tijdens het gehoor door het CGVS werd gevraagd of u door deze man werd bedreigd, antwoordde u ontkennend en voegde u eraan toe dat de man enkel zei dat u weg moest, omdat u anders zou worden gedood. Op de vraag door wie u zou worden gedood antwoordde u door diegenen die mij opsloten; omdat ik betrappt was met tante (gehoor CGVS, p. 16). De versie van de feiten strookt niet met deze die op basis van uw verklaringen in de vragenlijst van het CGVS werden genoteerd.

Bijgevolg heeft u niet kunnen overtuigen dat u daadwerkelijk verkracht werd door de bewaker die u vrijliet uit de gevangenis.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong uit 'vrees voor vervolging' heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit het door u voorgelegde medisch attest van Dr. M. (dd. 18 oktober 2011) blijkt dat u een oud litteken vertoont op uw bil, maar de arts verklaart in het attest zelf dat dit letsel geen bewijs inhoudt van uw

verhaal, maar er wel correleerbaar mee is. Bijgevolg is dit attest niet doorslaggevend om de hierboven gemaakte opmerkingen te ontkrachten. Uw verklaring tijdens het gehoor dat u 3 maanden zwanger bent (gehoor CGVS, p. 9-10) weegt evenmin op tegen hogervermelde bedenkingen bij uw beweerde verkrachting door een bewaker van de gevangenis. U legde verder geen documenten voor om uw reisweg of identiteit te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en in een tweede middel op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792 van; RvV 30 januari 2009, nr. 22.422; RvV 29 augustus 2008, nr. 15.335).

3.2. Wat betreft de geweldplegingen van haar stiefvader, merkt verzoekster op dat zij deze voornamelijk aanhaalde om uit te leggen waarom zij bij haar tante diende te gaan wonen. De Raad stelt dienaangaande vast dat verzoekster geen enkele poging onderneemt om de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, zodat deze onverminderd overeind blijven.

3.3. Aangaande de vermeende verkrachting door een gevangenisbewaker, werpt verzoekster op dat het normaal is dat de bewaker die bewuste weg door het dorp nam daar dit de manier zou zijn waarop gevangenen geëxecuteerd worden. Het is dus vanzelfsprekend dat eventuele dorpelingen die haar gezien zouden hebben, hierop niet reageerden. De Raad wijst verzoekster erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben

doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. Verzoekster draagt in deze echter geen objectieve en concrete elementen aan die de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden, ongeloofwaardigheden en incoherenties vermogen te weerleggen, zodat deze onverminderd overeind blijven. Tevens merkt verzoekster op dat zij, bij haar aankomst in België, drie maanden zwanger was van deze bewaker, een zwangerschap die zij ondertussen beëindigd heeft. Verzoeksters argument dat indien zij zwanger zou zijn geweest van een 'gewenst' persoon, zij deze zwangerschap zou voldragen hebben, kan niet aantonen dat zij zwanger werd omwille van een verkrachting, laat staan door een gevangenisbewaker.

3.4. Aangaande de voorgehouden lesbische relatie met haar tante, stelt verzoekster dat zij tot de sociale groep van homoseksuelen behoort die in haar land van herkomst vervolgd worden. Verzoekster verwijst dienaangaande naar artikel 374bis van het Kameroens Strafwetboek en benadrukt dat zij in haar land van herkomst gearresteerd werd en met de dood bedreigd werd en haar fundamentele rechten zullen worden geschonden in geval van terugkeer naar haar land van herkomst. Ze licht toe dat haar culturele achtergrond haar heeft belet om tegenover de Federale Politie en in de vragenlijst van het CGVS melding te maken van haar lesbische relatie met haar tante. Homoseksualiteit wordt in haar land van herkomst zodanig onderdrukt dat verzoekster zich niet kon voorstellen dat dit gegeven in een ander land wel bespreekbaar zou zijn.

Verzoekster is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die zij zelf aflegt. Zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het CGVS werd uitdrukkelijk gewezen op het belang van haar verklaringen en de plicht de waarheid te vertellen. In het kader van de asielprocedure draagt de kandidaat-vluchteling immers een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). Het indienen van een asielaanvraag veronderstelt tevens dat de kandidaat-vluchteling ook vertrouwen heeft in de Belgische asielinstanties. Daarenboven vormt verzoeksters beweerde lesbische relatie met haar tante en de hieruit resulterende opsluiting, de rechtstreekse aanleiding van haar vlucht naar Europa. Verzoekster kan het verzwijgen van het kernelement waarop haar gehele asielrelaas is gesteund dan ook niet afdoen onder een eenvoudige verwijzing naar haar culturele achtergrond. De vaststelling dat verzoekster haar vermeende lesbische relatie met haar tante noch haar vermeende lesbische geaardheid kenbaar maakte bij haar aankomst in België, doet dan ook vragen rijzen over de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen. Er kan immers worden aangenomen dat de beslissing van een persoon om haar land van herkomst te verlaten, omwille van haar beweerde homoseksuele relatie en geaardheid, dermate fundamenteel en ingrijpend is, dat zij dit gegeven zou vermelden bij haar aankomst in het asielland.

3.4.1. Verzoekster stelt dat haar culturele achtergrond tevens de reden vormt waarom zij tijdens haar interview dd. 4 november 2011 zeer voorzichtig was met haar uitspraken betreffende haar seksuele geaardheid. Verzoekster citeert bepaalde passages uit het gehoor op het CGVS en stelt dat hieruit blijkt dat zij voorzichtig maar expliciet haar lesbische geaardheid heeft toegegeven. Vandaag durft verzoekster formeel te bevestigen dat zij zichzelf als lesbische vrouw beschouwt.

De Raad stelt vast dat deze gevolgtrekking allerminst kan worden gemaakt op basis van de geciteerde passages (gehoorverslag CGVS p. 9). Immers verzoekster verklaarde uitdrukkelijk, wanneer haar gevraagd wordt of ze lesbisch is "*het is iets wat niet van mij is*", waarbij ze hier weliswaar als volgt op terugkomt "*ik weet niet wat ik moet zeggen. Je vroeg mij of ik lesbisch ben... ik zou zeggen ja*" maar nadien, wanneer haar gepolst wordt omtrent haar concrete beleving van haar seksualiteit, stelt ze nooit gevoelens gehad te hebben voor andere vrouwen en in de toekomst evenmin een relatie met een vrouw te willen. Derhalve lijkt verzoekster eerder theoretisch te antwoorden dan dat ze vanuit een waarachtige en doorleefde beleving van haar beweerde lesbische geaardheid spreekt. Evenmin zijn er andere indicaties waaruit zou kunnen blijken dat verzoekster lesbienne is, integendeel, wat betreft de relatie met haar tante, schetst verzoekster vooral het beeld dat zij hier geen keus had en dus akkoord moest gaan (gehoorverslag CGVS p. 8), dat zij dit noodgedwongen tolereerde (verzoekschrift) en, gevraagd of haar gevoelens jegens haar tante veranderden, hierop antwoordde "*ja*" "*nadat ze het regelmatig deed, werd ik het gewoon*" (gehoorverslag CGVS p. 10), wat een beschrijving is waaruit geenszins een voorkeur voor vrouwen kan worden afgeleid. Daarenboven geeft verzoekster niet aan in Kameroen een bijzondere belangstelling te hebben gehad in vrouwen en lesbische vrouwen of in de problematiek daaromtrent. Aldus indien verzoekster zich bij haar tante "goed voelt" en ze zelfs Engels aanleert, dan kan minstens

verwacht worden dat ze in de 4 jaren die ze bij haar tante inwoont, informatie opvangt over homoseksualiteit in Kameroen. Dit is niet het geval. Hooguit kan worden vastgesteld dat verzoekster beweert dat ze seks had met één vrouw maar geenszins dat ze lesbische is nu uit haar verklaringen niet kan blijken dat ze een bijzondere interesse heeft in vrouwen. Verzoeksters argument dat ze om culturele redenen pas in België durfde te verklaren dat ze een lesbische relatie had, kan niet overtuigen nu deze culturele redenen haar niet kunnen beletten zich te informeren over gelijkaardige relaties en de situatie van lesbische vrouwen in Kameroen.

3.4.2. Verzoekster denkt dat haar naam op een lijst staat van gezochte personen. Ze stelt tevens dat in haar regio homoseksualiteit veel harder aangepakt wordt dan voorgeschreven door de wet. De Raad stelt opnieuw vast dat verzoekster in deze geen enkel objectief en concreet element aanbrengt die deze beweringen zou kunnen ondersteunen, derhalve blijven dit loze, ongefundeerde beweringen. Daargelaten dat niet kan overtuigen dat verzoekster en haar tante op een publiek toegankelijke plaats al aan seks zouden doen waar ze betrappt werden door een klant van haar tante, werden zowel het dorpshef als de politiediensten bij de kwestie betrokken. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster de beweerd gerechtigde vervolging niet kan aantonen. Verzoeksters laattijdig toegevoegde relaas rond de lesbische relatie kan niet overtuigen en aldus evenmin haar vervolging hiervoor.

3.4.3. Met betrekking tot verzoeksters toevoeging van een rapport van Human Rights Watch aangaande het homofobe klimaat in Kameroen, dient te worden vastgesteld dat dergelijke algemene verwijzingen niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.4.4. Verzoekster beperkt zich verder tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het formuleren van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Aangezien verzoeksters lesbische geaardheid en vervolging omwille van een beweerd lesbische relatie niet geloofwaardig zijn, kan zij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK